

ere neutrale, men den maa kunne stille en saadan Magt op, at Landet kommer til at betyde noget, materielt, militært, i Tilfælde af, at det bliver nødvendigt at forsvare dets Eksistens. Ellers betyder det det samme som, at vi renoncere fuldstændig paa at regnes med som en levende Magt i Europa. Men det er det, jeg tror, man i Almindelighed betegner som en Forpligtelse, der eksisterer for vor Politik, til ikke blot at gennemføre og opfylde de almindelige Neutralitetspligter, men til overhovedet at opfylde de Forpligtelser, der følge af vort Forhold til Udlandet. Men vi have jo ikke blot de Forpligtelser at opfylde, men have ogsaa andre Forpligtelser overfor Udlandet, som ikke ere almindelige Neutralitetsforpligtelser, men som ere traktatmæssige Forpligtelser. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg — det er jo offentliggjort i Lovtidenden og har staaet i alle Aviser og er baade herhjemme og i Udlandet en kendt Ting —, at vi have sluttet to Traktater, een med Nordsømagterne og een med Østersømagterne, Traktater, som forpligte os til, i Tilfælde af, at der maatte opstaa nogen Fare for vort Territorium eller for nogen af de paagældende Magters Territorium, at træde i Forbindelse med de paagældende Magters Gesandter eller Repræsentanter for at enes om, hvad der skal gøres for at sikre de paagældende Territorier mod denne Fare. Nu er det jo ganske rigtigt, at det teoretisk kan siges, at naar de paagældende Magter samles — lad os f. Eks. sige her i Østersøen —, og Flertallet af dem enes om, at det er nødvendigt, at Danmark selv forsvare sine Kyster, og at de andre naturligtvis ikke blot forsvare deres egne Kyster, men maaske ogsaa deltage i Forsvaret af vore, saa kan man sige: Det ere vi ikke forpligtede til, for vi have nok sluttet Traktater, men vi have ikke forpligtet os til nogen Militærydelse. Vi nøjes med at konstatere vor Uskyldighed. Men hvad tænke de Herrer saa, der vil ske? Der vil ganske simpelt ske den Ting i vor brutale Verden, at de andre Magter dels ville tvinge os og dels selv ville overtage de Foranstaltninger til vort Kystforsvar og vort Lands Forsvar, som de ifølge deres Syn paa Forholdene anse for nødvendige for at hindre de Farer, som laa i Angreb paa Østersøens Kyster. Det kan det ærede Medlem aldeles ikke lukke Øjnene for vil ske. Og naar det saa skete, saa var vi færdige — saa var

vi virkelig færdige, saa havde vi hørt op at eksistere som selvstændig Stat.

Det er altsaa slet ikke saa ligegyldigt, om vi ere i Stand til at stille et effektivt Kystforsvar eller Landforsvar op, som betyder noget, ja, ikke blot noget, men meget, meget mere end en blot Konstatering af Neutraliteten. Vi ere forpligtede til under givne Forhold paa loyal og ærlig Maade at samarbejde med de Magter, med hvilke vi have sluttet Traktater om Territoriets Bevarelse, og det er en Ting, vi ikke kunne komme fra ved Jura eller Fiffighed, ved at sige, det mente vi ikke saadan, eller det betyder ikke noget saadant. Nej, det er en Forpligtelse, der vil blive os paatvungen, dersom vi ikke loyalt og ærligt opfyldte det, som man med Rimelighed og Billighed kan forlange af os.

Og nu maa de Herrer huske, at disse Traktater ere af den største Vigtighed for Landets Bestaaen. De ere det for det første, fordi de ere sluttede paa en Tid og en Maade, som viser, at de ere sluttede i god Overensstemmelse mellem Nordsømagterne og Østersømagterne. Det er ikke to Traktater, der ere sluttede paa forskellig Tid, den ene for at komme i Vejen for den anden eller sikre sig mod den anden. Nej, det er Traktater, som udtrykke den fælles Tankegang, som den Gang beherskede baade Rusland, Danmark, Tyskland og England, og disse Traktater, som altsaa ere — om jeg saa maa sige — Traktater, hvorved man har søgt at fredlyse disse Have, og navnlig Østersø-Traktaten, som er af allerstørste Betydning for hele vor Fremtid, og som er en Fredlysning af Østersøen saa at sige — disse Traktater kunne ikke behandles med den utrolige Ligegyldighed, man fra mange Sider har behandlet dem med. Man siger: Det betyder ikke noget, Rusland og Tyskland ere ikke enige. Men skulle vi lave en Ordning af Forsvarsvæsenet paa, at Rusland og Tyskland for Øjeblikket ere mere eller mindre enige? Er det muligt at sige bestemt, om ikke den Traktat om ganske kort Tid faar overordentlig stor Betydning? Saa meget er i hvert Fald sikkert, at en Fredlysning af Østersøen vil for Danmark, naar det sker ved loyal Sammenslutning mellem Østersømagterne, være en ligefrem Garanti, maaske den eneste Garanti for vor fremtidige Bestaaen.

Alle mulige Erklæringer til alle Magter, som vi begyndte Systemskiftet med, om, at vi ville ikke falde over dem, men ville være neutrale, betyde ingen